

1. Useiden todistajien erilaisista havainnoista, valokuvista ja ihmenäyistä muodostettujen johtopäätösten perusteella on tullut ilmi asioita, joita niiden toteuttajien takana vaikuttavat valtaiset byrokraattiset voimat ovat yrittäneet vuosikaudet peitellä. Näiden vuosien pitkän uurastuksen päätteeksi olen päättänyt, että maailman on aika kuulla niistä kauheuksista, joita marionetteina meitä kohdelleet hallitsijat ovat kaiken tämän ajan saatossa saaneet aikaiseksi. Näin ollen - inspiroivaa mutta totta - aion käyttää tässä kirjassa nimimerkkiä John aina, kun liityn kyseisiin tapahtumiin, sillä täydellinen anonymiteetti ja varmuus siitä, etten milloinkaan ollut se sama minä, kuin näiden tekojen äärellä puuhastellut henkilö, vaan kyse oli nimenomaan siitä, että mieleni oli jo useaan otteeseen aiemminkin häiriintynyt, mennyt ns. mutkalle, ja näin ollen uskoin, ettei mikään olisi sen tärkeämpää kuin vallankahva ja sen tuottamat taivaalliset ihanuudet. Mutta voi taivas, kuinka erehtyväinen onkaan ihminen, ja kuinka salattuja ovatkaan hänen voimansa! Kuinka voimakas onkaan sielun ja kosmoksen kaunis avioliitto, kuinka verinen heidän takanaan heijastuva taivas, kuinka säkenöivä heidän hääyönsä kostea valitus, jumalaakin suurempien olentojen väkevissä lakanoissa, nauraen, itkien ja peuhaten kuin muumilaaksossa heidän energiavirtansa hyväilevät toistensa hekumoivia sukelimiä, joiden alla piileksii pedon hirmuisen musta katse, luuksi kalkkeutuneet silmäluomet, sammaloituneet pysyäkseen auki, puhumattakaan niistä murhanhimoisista sarvista, joiden päällä tuo kolmipäinen peto kannattelee halpaa, sinikeltaista kolmion muotoista hattuaan, kuin valmistunut ylioppilas, ylpeänä kuin sika omista taidoistaan manipuloida kaikkea olevaista, tuo peto, jonka hampaat teroitetaan abrahamilaisella jumalopilla, Mooseksen kirjojen kansiin tuo syöpäläinen raapii selkäänsä, jottei lapsellinen kutina häiritsisi hänen inhorealista aivotyötään, joka käytännössä pystyisi tuhoamaan koko universumin pelkästään sillä, että se jokin päivä pantaisiin käytäntöön.

2. Vuosimiljoonia sitten, avaruuden kasvot väistyivät huumaavien, unenomaisten tuoksujen edestä, jotta maailmaan syntyisi tuo katala joukko särkyneitä sydämiä, hukattuja unelmia, tallattuja toiveita ja murheellisia syvänmeren kaikuja, jotka sitten eräänä päivänä oppivat samaan saamattomuuteen kuin heidän valtansa alla nyt upotettuna oleva kansa. Yksi asia johti toiseen, kuten se, ettei olevainen kyennyt vastustamaan auringon polttavia voimia, vaan joutui alistumaan sen kaameaan tahtoon. Johnin toivottomuus ja verkkaisesti setviytyneet itsetunto-ongelmat ajoivat hänet tilanteeseen, jossa hänen oli pakko valita kuun sijasta aurinko, johon hän oli viime aikoina syvästi mieltynyt. Tästä seurasi joukko hataria tapahtumia, joihin liittyvät Johnin ystävät ja läheiset, jotka huomasivat nuo uunituoreet poikkeamat Johnin käytöksessä. John alkoi käyttäytyä flegmaattisemmin, reagoida asioihin tuntemattomilla tavoilla, sekä käydä pitkillä öisillä vaelluksilla. Hän muun muassa tappoi lemmikkikaninsa leipäveitsellä, kun se oli kuulemma "käyttäytynyt huonosti" ja "ajautunut elämänkriisiin", mikä mitä selkeimmin kertoi Johnin omasta emotionaalisesta epätasapainosta. Selkeää oli myös se, että John näki lemmikkikaninsa raa'an teloitusoperaation eräänlaisena psyykkisenä itsemurhana, omantunnon jäädyttämisprosessina (hän myöhemmin pakasti kyseisen eläimen ruumiin), jonka syvin tarkoitusperä jäi itse kultakin epäselväksi, paitsi tietenkin Johnilta itseltään, joka tiesi katatonisen käytöksensä todelliset tarkoitusperät, eli sen, kenen vuoksi hänen täytyi jäädyttää oma moraalinsa, ja tulla jälleen kieroutuneen patologisella tavalla eläimeksi. Tätä psykologista rappeutuneisuutta seuraavaa tapahtumasarjaa on hyvin vaikea selittää järjellä, tai millään muullakaan taikakonstillalla. Ilmeisesti eräät tavattoman julkeat parasiitit olivat tunkeutuneet tuona yönä Johnin asuntoon, vieneet hänen tietokoneensa, ja kaiken kukkuraksi viiltäneet Johnin kasvoihin kolme viiltoa, joiden tarkoitus oli ilmeisesti merkitä hänet "kohteeksi". Vaihtoehtoinen selitys tämän yön tapahtumille on, että John olisi hulluutensa johdosta itse hävittänyt tietokoneensa, jonka jälkeen hän olisi oletettavasti rangaissut itseään

tästä typerästä tempusta, viiltämällä nuo pyhää kolminaisuutta kuvaavat viivat hänen kasvoihinsa. Tätä teoriaa tukee Johnin ystävän Johnin asunnon keittiön kaapista löytämä verinen leipäveitsi. Totuus on se, että molemmat näistä teorioista kuulostavat järjettömiltä, niin absurdeilta, että parhaassa tapauksessa ne molemmat voivat olla osittain totta. 3. Ja viimeisimpänä, ne naurettavat vasikat, jotka kertoivat Johnin olleen osa sitä valtavaa kulttia, joka hallitsee maailmaa apaattisin keinoin, nuo kasvottomat luuserit, joiden edessä jopa Johnin kaltainen uusavuton hullu olisi puolijumala, juuri he, jotka John olisi vallanhimoisessa utopiassaan ensimmäiseksi listinyt, paloittelut kaikki raajat, sydämen, maksan, aivot ja munuaiset, joista hän olisi valmistanut rosvopaistia, totta helvetissä! Rosvopaistia ihka aidoista ryöväreistä, mikä mielihyvän täyttämä ajatus ja mielikuva, joka tuo Johnille suurta iloa ja nautintoa. Heidän typerät, karrelle palaneet pensaansa eivät häntä enää neuvo, eivätkä ole itse asiassa koskaan aiemminkaan neuvoneet, sillä John on hullu ja Johnia neuvovat vain ja ainoastaan hänen harhansa. Ne raivostuttavat auringon palvojat eivät enää koettele kuin hänen hermojaan (ja sääriluitaan), sillä hän ei tahdo olla valtavien voimien välikappale, vaikka hänestä tuntuukin, etteivät taivaalla palavat mustat enkelit saalista ketään muuta kuin häntä ja hänen vaaleanpunaisia, romanttisia uniaan, joissa hän matkaillee silkisillä teillään, pitkin kuolemanhiljaisia jumalten aavikoita, joiden hiekka on pronssia. Jos seilaa edes unissaan seitsemällä merellä, on jo voittaja. Jos osaa tanssia, vaikka ei olisi ikipäivänä kuullut yhtään säveltä Suurta Musiikkia, on jo voittaja. Nämä asiat saavat Johnin helpottumaan, ajattelemaan, miltä tuntuisi kiertää maailmaa, kunnes John jo kiertää maailmaa, tosin ainoastaan omassa pienessä huoneessaan, joka kuitenkin on satoja kertoja kodikkaampi kuin yksikään lentoyhtiön lentokone, valtion juna, metro, tai raitiovaunu. Näillä puheilla John pyrkii Sinulle, hyvä lukija, ilmaisemaan hätänsä menneen ohi, ja kehottaa ystäviään olemaan huolehtimatta liikaa, sillä John voi hyvin, itse asiassa John voi erittäin hyvin, hän on jopa aloittanut uuden harrastuksen, hän viihtyy tammilaudan äärellä useita tunteja päivässä ja on silminnähden onnellinen. Tammi on pelinä koukuttava, helpompi kuin shakki, fyysisempi kuin korttipakka. Pelin aikana John todellakin samaistuu niihin piskuisiin pelinappuloihin, jotka ensin hyökkäävät, sitten puolustautuvat, taas hyökkäävät, kunnes lopulta niitä pelataan kaksinkerroin, niin kuin ihmistä niin ikään pompotellaan dualistisessa vankilassaan, karmean kaksijakoisessa massatuotannon maailmassa. Peilin palasten takaisin paikalleen liimaaminen on Johnille yhä edelleen iso prosessi, mutta minä uskon, ettei mikään ole liian isoa hänelle, joka on kohdannut Kaikkein Suurimman Voiman Jonka Hulluus Universumin Yllä Liehuu.